

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 2 maja 1986 r.

Nr 15

TRESC:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

84 — z dnia 24 marca 1986 r. w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów 108

84

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1986 r.

w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia, w zakładach pomocy społecznej i w zakładach rehabilitacji zawodowej inwalidów:

- 1) pracowników medycznych i pozostałych pracowników działalności podstawowej,
- 2) pracowników technicznych, ekonomicznych i administracyjnych,
- 3) pracowników gospodarczych i pracowników obsługi.

2. Rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) pracowników transportu sanitarnego i lotniczego innych niż wymienieni w ust. 1 pkt 1,
- 2) pracowników przedsiębiorstw uzdrowiskowych, innych niż wymienieni w ust. 1-pkt 1,
- 3) pracowników przedsiębiorstw zaopatrzenia farmaceutycznego i ich placówek,
- 4) innych pracowników zakładów wymienionych w ust. 1, otrzymujących wynagrodzenie na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o pracownikach działalności podstawowej, rozumie się przez to:

- 1) pracowników medycznych z wyższym wykształceniem: lekarzy, lekarzy dentyków, farmaceutów, magistrów pielęgniarstwa, magistrów analityki medycznej oraz pracowników z innym niż medyczne wyższym wykształceniem mającym trwałe zastosowanie w działalności podstawowej zakładów służby zdrowia,
- 2) średni personel medyczny, a w szczególności:
 - a) pracowników medycznych: felczerów, pielęgniarki, położne, techników medycznych (farmaceutycznych, dentystrycznych i innych), laborantów medycznych, instruktorów higieny, opiekuńki dziecięcej, dietetyczki, higienistki, higienistki stoma-

tologiczne, masażystów, pracowników socjalnych, asystentki pielęgniarstwa, młodsze pielęgniarki, instruktorów terapii zajęciowej mających dyplom ukończenia szkoły medycznej oraz innych pracowników ze średnim wykształceniem niemedycznym mającym trwale zastosowanie w działalności podstawowej zakładów służby zdrowia,

b) innych pracowników działalności podstawowej: kontrolerów sanitarnych, pomoce dentystyczne, dezynfektorów, przyuczonych masażystów, przyuczone pielęgniarki, przyuczone laborantki, przyuczone dietetyczki, preparatorów oraz statystyków medycznych, rejestratorów medycznych i sekretarki medyczne, jeżeli pracownicy ci odbyli odpowiednie przeszkolenie,

3) niższy personel działalności podstawowej: sanitariuszy szpitalnych, sanitariuszy, salowe, łazienkowych, sterylizatorów, zabiegowych balneologicznych, pomoce laboratoryjne, przyuczone rejestratorki medyczne, faszowaczki i gipsiarzy.

2. Przez określenie „zespół opieki zdrowotnej”, zwany dalej „zespołem”, rozumie się zakład społeczny służby zdrowia będący samodzielną jednostką organizacyjną i budżetową, zespalającą wszystkie lub niektóre placówki służby zdrowia działające na określonym obszarze.

3. Przez określenie „jednostka samodzielna” rozumie się szpital, sanatorium, stację sanitarno-epidemiologiczną, zakład pomocy społecznej i inne zakłady będące samodzielnymi jednostkami organizacyjnymi i budżetowymi.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa inne niż medyczne kwalifikacje mające trwale zastosowanie w działalności podstawowej zakładów służby zdrowia.

Rozdział 2

Uposażenie zasadnicze.

§ 3. 1. Ustala się:

- 1) tabelę grup uposażenia zasadniczego i stawek dodatku funkcyjnego, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia,
- 2) tabelę stanowisk i zaszerogowania pracowników działalności podstawowej, stanowiącą załącznik nr 2 do rozporządzenia,
- 3) taryfikator kwalifikacyjny pracowników działalności podstawowej, stanowiący załącznik nr 3 do rozporządzenia,
- 4) tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszerogowania pracowników technicznych, ekonomicznych i administracyjnych, stanowiącą załącznik nr 4 do rozporządzenia,
- 5) tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszerogowania pracowników gospodarczych i pracowników obsługi, stanowiącą załącznik nr 5 do rozporządzenia.

2. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia podlegają zaszerogowaniu na odpowiednie stanowiska określone w załącznikach nr 2, 4 i 5 do rozporządzenia, stosownie do posiadanych kwalifikacji i zakresu obowiązków.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:

- 1) ustali termin wprowadzenia w życie stawek uposażenia zasadniczego, określonych w tabeli II załącznika nr 1 do rozporządzenia,
- 2) może uzupełniać tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszerogowania, stanowiącą załącznik nr 2-5 do rozporządzenia, nowymi stanowiskami.

§ 4. 1. Uposażenie zasadnicze określone w załącznikach nr 2, 4 i 5 do rozporządzenia przysługuje pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. W razie zatrudnienia w niższym lub wyższym wymiarze czasu pracy niż wymieniony w ust. 1, uposażenie zasadnicze pracownika oblicza się proporcjonalnie do tygodniowego wymiaru czasu pracy, przewidzianego w umowie o pracę.

3. Stawki godzinowe oblicza się dzieląc kwotę miesięcznego uposażenia zasadniczego wynikającego z osobistego zaszerogowania pracownika przez:

- 1) 178 dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 42 godziny,
- 2) 170 dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 40 godzin,
- 3) 135 dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 31 godzin i 30 minut,
- 4) 128 dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 30 godzin,
- 5) 112 dla pracowników, których tygodniowy wymiar czasu pracy wynosi 26 godzin i 15 minut.

Rozdział 3

Dodatki do uposażenia.

§ 5. 1. Pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych przysługuje dodatek funkcyjny.

2. Wysokość dodatku funkcyjnego na poszczególnych stanowiskach kierowniczych określają załączniki nr 2 i 4 do rozporządzenia.

3. Dodatek funkcyjny przyznaje i określa jego wysokość dla dyrektora i zastępcy dyrektora — kierownik jednostki nadrzędnej, a dla pozostałych pracowników zajmujących kierownicze stanowiska — dyrektor (kierownik) zakładu pracy.

4. Dodatek funkcyjny przysługuje przez okres pełnienia obowiązków na kierowniczym stanowisku.

5. Pracownikowi, któremu powierzono czasowe zastępstwo pracownika na stanowisku kierowniczym, przysługuje, począwszy od czwartego miesiąca nieprzerwanego pełnienia czasowego zastępstwa, dodatek funkcyjny w wysokości nie niższej od najniższego dodatku funkcyjnego, przewidzianego na stanowisku zastępowanego.

§ 6. 1. Pracownikom przysługuje dodatek za wysługę lat w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego uposażenia zasadniczego.

2. Zmiana wysokości dodatku za wysługę lat, wynikająca z osiągnięcia określonej liczby lat pracy, następuje od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego.

3. Dodatek za wysługę lat wypłaca się za wszystkie dni pracy i dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy, za które pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, oraz za dni nieobecności w pracy, za które pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy lub opiekuńczy z ubezpieczenia społecznego.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustala szczegółowe zasady obliczania stażu pracy stanowiącego podstawę do przyznawania dodatku za wysługę lat oraz zasady wypłacania tego dodatku.

§ 7. 1. Położnej zatrudnionej w izbie porodowej (samodzielne stanowisko) przysługuje dodatek do uposażenia zasadniczego w wysokości od 600 do 3000 zł miesięcznie.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustala szczegółowe zasady przyznawania dodatku, o którym mowa w ust. 1.

§ 8. Pracownikowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy dodatki określone w § 5—7 przysługują proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

§ 9. 1. Pracownikom określonym w § 1 ust. 1 przysługuje dodatek w wysokości 20% godzinowej stawki uposażenia zasadniczego za każdą godzinę pracy wykonywanej w porze nocnej.

2. Pielęgniarki (asystentce pielęgniarstwa, młodsze pielęgniarki, pielęgniarki przyuczonej), położnej, technicy (laborantowi), opiekunice dziecięcej, opiekunowi w domu pomocy społecznej, salowej, sanitariuszowi szpitalnemu i sanitariuszowi (noszowemu), zatrudnionym w stacjonarnej opiece zdrowotnej i opiece społecznej, sanatoriach i domach małego dziecka oraz w szpitalach uzdrowiskowych, przysługuje ponadto dodatek za pracę na każdej nocnej zmianie w wysokości:

1) pielęgniarki, położnej, technicy, opiekunice dziecięcej i opiekunowi w domu pomocy społecznej — od 200 do 400 zł,

2) salowej, sanitariuszowi szpitalnemu i sanitariuszowi — od 100 do 200 zł.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje położnej zatrudnionej w izbie porodowej.

4. Dodatku, o którym mowa w ust. 2, nie uwzględnia się w wynagrodzeniu za okres urlopu wypoczynkowego i innej nieobecności w pracy.

§ 10. 1. Pracownikowi medycznemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy w lotnictwie sanitarnym i sprawującemu opiekę nad chorymi na sanitarnych statkach powietrznych przysługuje dodatek żywnościowy na zasadach obowiązujących przy przyznawaniu takiego dodatku personelowi latającemu w jednostkach organizacyjnych lotnictwa sanitarnego.

2. W razie zatrudnienia w wymiarze czasu pracy niższym niż określony w ust. 1, dodatek oblicza się proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy. Dodatek ten nie ulega zwiększeniu w razie zatrudnienia w wyższym wymiarze czasu pracy niż określony w ust. 1.

§ 11. 1. Pracownikowi medycznemu, zatrudnionemu w specjalnościach, zakładach, działach lub komórkach, w których występuje szczególny niedobór kadr medycznych, może być przyznany dodatek w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa szczegółowe zasady przyznawania dodatku, o którym mowa w ust. 1.

§ 12. 1. Lekarzowi specjalście w dziedzinie, w której występuje niedobór kadr medycznych, podejmującemu dodatkową pracę w innym zakładzie położonym w innej miejscowości i dojeżdżającemu do pracy oraz pracownikowi medycznemu zatrudnionemu w ambulansie stomatologicznym i rentgenowskim przysługuje ryczałt miesięczny na pokrycie kosztów przejazdów, jeżeli czas potrzebny na przejazd publicznym środkiem lokomocji w jedną stronę wynosi co najmniej pół godziny.

2. Jeżeli lekarz, o którym mowa w ust. 1, korzysta w przejazdach z własnego pojazdu samochodowego, ryczałt na pokrycie kosztów przejazdu może być, za zgodą głównego lekarza wojewódzkiego, obliczony według zasad określonych w przepisach w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych.

§ 13. Brygadziście kierującemu pracą co najmniej 3 pracowników i wykonującemu ponadto własne zadania przysługuje dodatek w wysokości od 5 do 10% uposażenia zasadniczego. Wysokość dodatku dla brygadziisty określa dyrektor (kierownik) zakładu pracy w zależności od stopnia trudności i złożoności powierzonych prac oraz związanej z tym odpowiedzialności za wynik pracy brygady.

§ 14. 1. Dla pracowników działalności podstawowej ustala się fundusz premii w wysokości 20% funduszu uposażeń zasadniczych tych pracowników, przeznaczony na premie za wykonanie zadań określonych dla grup pracowników bądź zleconych indywidualnie przez kierownika zakładu pracy. Wysokość indywidualnej premii nie może przekroczyć 35% uposażenia zasadniczego pracownika.

2. Pracownikom technicznym, ekonomicznym i administracyjnym za wykonanie zadań może być przyznana premia z funduszu premiiowego, tworzonego w wysokości do 25% funduszu uposażeń zasadniczych tych pracowni-

ków. Wysokość indywidualnej premii nie może przekroczyć 35% uposażenia zasadniczego pracownika.

3. Pracownikom gospodarczym i pracownikom obsługi za wykonanie zadań może być przyznana premia z funduszu premiowego, tworzonego w wysokości nie niższej niż dla pracowników wymienionych w ust. 2.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa ramowe zasady premiowania pracowników, o których mowa w ust. 1—3, stanowiące podstawę do opracowania przez dyrektora (kierownika) zakładu, z udziałem przedstawicieli załogi, szczegółowych zasad premiowania, dostosowanych do warunków i specyfiki zakładu pracy.

Rozdział 4

Wynagrodzenie ryczałtowe.

§ 15. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa rodzaje dodatkowych zadań wykonywanych przez pracowników działalności podstawowej, za które przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe, oraz wysokość tego wynagrodzenia.

2. Minister Sprawiedliwości, w odniesieniu do podległych mu zakładów służby zdrowia, może odmiennie określić w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych rodzaje dodatkowych zadań wynagradzanych ryczałtowo i zasady wynagradzania za te zadania.

Rozdział 5

Wynagrodzenie dodatkowe za pracę według zasady wolnego wyboru lekarza.

§ 16. 1. Pracownikowi działalności podstawowej pracującemu według zasady wolnego wyboru lekarza może być przyznane z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa wysokość dodatkowego wynagrodzenia oraz zasady jego przyznawania.

Rozdział 6

Dyżury zakładowe, gotowość do pracy oraz praca w pomocy doraźnej.

§ 17. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa:

- 1) wysokość wynagrodzenia za dyżury zakładowe i za gotowość do pracy,

- 2) zasady i wysokość wynagrodzenia za pracę w oddziale (dziale) pomocy doraźnej (pogotowiu ratunkowym).

2. Wynagrodzenie za dyżury zakładowe uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu wypoczynkowego.

3. Wynagrodzenia za gotowość do pracy nie wlicza się do wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego i innej nieobecności w pracy.

Rozdział 7

Wymiar uposażenia i awansowanie pracowników.

§ 18. 1. Pracownik może otrzymać podwyżkę uposażenia zasadniczego lub dodatku funkcyjnego w ramach wynagrodzenia przewidzianego dla danego stanowiska w okresach nie krótszych niż jeden rok, w terminach 1 stycznia lub 22 lipca z mocą od 1 sierpnia.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zmiany wysokości uposażenia zasadniczego lub dodatku funkcyjnego w wypadku awansowania pracownika na wyższe stanowisko lub ustalenia wynagrodzenia po okresie próbnym bądź wstępnym.

3. Pracownikowi podejmującemu specjalizację w specjalności, w której występuje niedobór kadr, oraz pracownikowi, który uzyskał wyższe kwalifikacje zawodowe, może być przyznana podwyżka uposażenia zasadniczego niezależnie od okresów i terminów, o których mowa w ust. 1.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa ramowe zasady dokonywania podwyżek wynagrodzeń oraz kryteria oceny pracowników.

§ 19. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może wyrazić zgodę na zaszeregowanie pracowników na stanowiska kierownicze w niektórych komórkach organizacyjnych lub w zakładach według innych kryteriów niż liczba zatrudnionych pracowników.

Rozdział 8

Przepisy szczególne.

§ 20. 1. Czas pracy i zasady wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu regulują odrębne przepisy.

2. Za każdą godzinę przepracowaną nieprzerwanie (na dobę) ponad 8 godzin do 12 godzin przy zachowaniu miesięcznej normy czasu pracy wynikającej z pomnożenia 8 godzin przez liczbę roboczych dni kalendarzowych pracownikom, o których mowa w ust. 1, przysługuje dodatek w wysokości 10% godzinowej stawki uposażenia zasadniczego.

§ 21. 1. Za długoletnią pracę pracownikom przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

- 1) 75% miesięcznego wynagrodzenia — po 25 latach pracy,
- 2) 100% miesięcznego wynagrodzenia — po 30 latach pracy,
- 3) 150% miesięcznego wynagrodzenia — po 35 latach pracy,
- 4) 200% miesięcznego wynagrodzenia — po 40 latach pracy.

2. Ustalanie okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasady jej obliczania i wypłacania regulują ogólnie obowiązujące przepisy.

§ 22. 1. Pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką dla inwalidów I i II grupy przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości:

- 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia — po 10 latach pracy,
- 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia — po 15 latach pracy,
- 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia — po 20 latach pracy.

2. Okres pracy uprawniający do odprawy ustala się według zasad obowiązujących przy ustalaniu dodatku za wysługę lat.

3. Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

§ 23. 1. Z oszczędności funduszu wynagrodzeń w zakładzie może być utworzony fundusz nagród w wysokości do 2% planowanego funduszu wynagrodzeń z przeznaczeniem na nagrody dla pracowników za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej.

2. Szczegółowe zasady przyznawania nagród określa Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 24. Ministrowie, którym podlegają zakłady służby zdrowia, mogą w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych zastosować przepisy rozporządzenia w całości lub w części do pracowników tych zakładów.

§ 25. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do pracowników medycznych zatrudnionych w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych przez związki zawodowe lub na podstawie udzielonego zezwolenia.

§ 26. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa kwalifikacje uznawane za równorzędne z posiadaniem specjalizacji I lub II stopnia dla pracowników działalności podstawowej z innym niż medyczne wykształceniem wyższym, nie objętych szkoleniem specjalizacyjnym.

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 27. 1. Pracownik zatrudniony w jednostce objętej rozporządzeniem przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, nie mający wymaganych kwalifikacji, może być zatrudniony na dotychczasowym stanowisku (lub stanowisku analogicznym) tylko w tym wypadku, gdy był zatrudniony na tym stanowisku zgodnie z obowiązującymi dotychczas przepisami lub był zwolniony od posiadania wymaganych kwalifikacji na podstawie tych przepisów.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie przejścia pracownika do pracy na takie samo lub niższe stanowisko w innej jednostce objętej rozporządzeniem w wyniku porozumienia zakładów pracy albo zalecenia jednostki nadrzędnej.

§ 28. Upoważnia się Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Finansów i Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do wprowadzenia w zakładach służby zdrowia stosujących eksperymentalny system finansowania zasad wynagradzania odbiegających od zasad określonych w rozporządzeniu.

§ 29. Pracownicy medyczni, zatrudnieni w jednostkach przemysłowej służby zdrowia i w zóbkach przy zakładach pracy w dniu wejścia w życie rozporządzenia, uprawnieni do korzystania z branżowych przywilejów, zachowują te uprawnienia w dotychczas otrzymywanej wysokości kwotowej.

§ 30. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia, korzystający na mocy dotychczasowych przepisów z ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji, zachowują nadal to uprawnienie.

§ 31. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w rozporządzeniu stosuje się przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

§ 32. W załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1983 r. w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki (Dz. U. Nr 33, poz. 157 i z 1985 r. Nr 35, poz. 165) dodaje się ust. 2c w brzmieniu:

„2c. Wynagrodzenie pracowników służby zdrowia za dyżury zakładowe i gotowość do pracy oraz dodatek kwotowy za pracę na każdej nocnej zmianie”.

§ 33. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 marca 1984 r. w sprawie uposażenia pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, zakładów pomocy społecznej i zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów (Dz. U. Nr 18, poz. 86 i z 1985 r. Nr 15, poz. 61).

§ 34. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner